

rábban láttam a boltokban mindegyik növényt, mert friss kellett, cserepes fajta. És most két napig jártam a várost, boltról boltra, nem volt sehol friss oregánó. Hazatérve a kapuban rogytam le, erőt kellett gyűjtenem ahhoz, hogy megint meglássam anyám testén a hólyagokat, az volt az a pillanat, amikor elsírtam magam, hogy ezt nem bírom tovább. Nem létezik, hogy nincs az egész városban. Anya szigorú tekintettel fordult volna el, hogy ilyen nincs, fiam, mindenre van megoldás, faszántos harangot öntünk, ha kell. Igen, mama, de én nem akarok harangozni tovább. Ezt ő már nem hallotta volna. Elmondta, amit kellett, a többi az én dolgom. Ha oregánóhiány van a városban, akkor másik városba kell menni érte. Ha ott sincs, akkor országot keresni mást. Olyat, ami élhető, amiben minden kertben nő fűszernövény, mikor milyen betegségekre készül belőlük gyógyír. Rendben, mama, lesz rendes ország, rendes város, rendes oregánó, csak kicsit bírd ki még. Mit tudta ő, hogy lángokban áll körülötte minden, hogy lassan nincs hova elmenni, mert mindenhol ugyanaz van, nincsenek kertek, csak kiégett, sóval beszórt földek, amiket gúnyosan otthonnak nevez egy egész kontinens.

Anyám a keveréknek hála egyre jobban lett, elkezdtek leszáradni a sebek, szép varas lett a szárnya helyén a bőr. Ragaszkodom a képekhez. Anyámat jobb szeretném angyalnak látni, akinek még a szárnya helyén is hegek nőnek, annyira irtózik a szabadságtól. Január van, egy másik év, kong a piac. A pult mögött dermedt a szív és a tüdő. Dohog a csirkés, hogy nem embernek való ez a hideg, bólogatok, anyám is utálta. Mondom neki, hogy egész életemben menekültem anyámtól. Most, hogy nincs, folyton hozzá beszélek. Rám néz, piros a keze, azt tördelve kérdezi, hát akkor mi hiányzik ennyire. A menekülés.

TALLÉR EDINA

---

## *Nem tér vissza*

Üres a ház. Együtt építettük régen. Az erdőben, a folyó mentén, mint a mesékben, élt egy ember, ő volt a barátom. Utoljára négy éve láttam, novemberben, az első szombaton. Üzenetet írtam neki a hóba. Szia, itt voltam, gyere haza, nagyon várlak. Folyton üzeneteket hagytam neki, beleírtam a homokba, a hóba, ráfirkáltam a párás ablakra, éjjelente a mutatóujjammal a hátára rajzoltam, hogy szeretlek. Négy éve, kilenc hónapja és hét napja nem láttam. Azóta megváltozott az életem.

A mi falunk a legszebb a világon, jó volt ott élni. A folyónk is csodálatos, nagyon szerettem. Szép volt a vize régen, ragyogóan tiszta. A falusiak úgy mondják: olyan a folyó, hogy ha abba belenézel teliholdkor, még a legutolsó öngyilkos arcát is láthatod benne. Szerintem ez szép mondás. Akkoriban engem is érdekelt a halál. Most már nem. Most élni akarok. Tizenhat évesen még azt hittem, jobb a városban, mint falun, mert ott szebbek az emberek, okosabbak, fiatalabbak, gazdagab-

bak, boldogabbak, jobbak. Mindegy, nem panaszkodom. Anyám azt mondja, aki panaszkodik, attól el kell venni, hadd tudja meg, mit veszíthet. Nem akarok elveszteni semmit már. Régebben mindig panaszkodtam, szerintem azért tűnt el a barátom és anya is azért hiányzik és a világ is azért zavarodott így meg. Nehéz normálisan élni. Úgyhogy én azt mondom, jó nekem a városban is. Annyi csak, hogy utálok, mert szar itt a hús, unatkozom, és egyedül vagyok, de mindegy, ennyi, nem panasz, amúgy jó minden.

A városban összevissza élnek az emberek, nincs saját elképzelésük az életükről, csak élnek bele a világba, nézik a szappanoperákat meg a tévéhíradókat és úgy. Úgy élnek, ahogy ott látják, ahogy onnan mondják nekik. Nekem is elhinnének mindent, mondhatok bármit. Azt hiszik, aki a tévében van, az okosabb, erősebb, szebb és gazdagabb, boldogabb, jobb, mint aki nem. Azért ez falun nem így volt. Ott az anyák mondják meg, mit kell tenned, hogy kell élned, nem jöttment színészek. Úgy élsz, ahogy az anyád is él, ahogy ő mondja. Mondjuk, az is igaz, hogy falun is elég sokan néznek tévét. Mindenhol csak esznek, isznak, tévét néznek.

A városban az is baj, hogy folyton húst esznek. Ráadásul azt sem tudják, milyen a jó, nem tudják, hogy az is élőlény, egyáltalán nem mindegy, milyen volt az élete. Ha nem jól tartotta a gazdája, akkor lehet, hogy beteg lett, testileg vagy lelkileg, ezért jobb, ha tudod, mit eszel. Itt simán megeszik az ismeretlen, beteg cuccokat. Még az is lehet, hogy eleve fáról szüretelik a műanyag tálcákba csomagolt izéket. Még az is lehet, hogy itt tényleg nem volt egyik sem élő soha. Jó, persze, tudom, hogy ez nem lehet, csak úgy mondom, mert utálok a műanyag tálcába csomagolt húst. Amúgy igazából minden jó, nincs semmivel bajom. Ha majd nagyon rossz lesz, el fogok innen is menni és kész. Ennyi. Majd kitalálom, hogy hova.

Mindenki szerint felesleges visszavárnom a barátomat, lecsukták vagy megfagyott már rég. Azt mondják, hogy csak egy bolond, hajléktalan cigány a Pánsípos Ember. Én neveztem el így, még kislány koromban, az igazi nevét nem tudom, azért lett ez a neve, mert hatalmas, szép és szerintem varázsló. Olyan, mint egy isten. Mindenkinek kell egy isten, nekem ő kell. A hátam mögött azt mondják a faluban, hogy én sem vagyok normális. Az egész családom fura és bolond volt, egytől egyig gyagyás mindenki, tudom én, hogy ezt gondolják. Mindig van, aki visszamondja. Tök hülyeség egymás háta mögött pofázni, úgylis megtudja az ember. Hadd mondják, nem érdekel, csak egy kicsit rosszul esik. Hálátlanok. Bezzeg, ha meg majd baj lesz, vagy valami kell, vagy valaki beteg, akkor segítségért könyörögnek. Gyógyítsam meg őket, mondjak imát, főzök teát, rakjak borogatást, de persze pénzünk az nincs, csináljam ingyen, nem kerül az semmibe, ott terem vadon, benn az erdőben. Persze, ott, hogy rohadjál meg, akkor szedd le magadnak, ha ennyire ingyen van, aztán tanuld meg magadnak, hogy melyik mire való! Tanuld meg magadnak, száz évig! Gyógyuljál egyedül! Jajgassál magadnak üres imákat!

Pofátlanok! Minden ingyen kéne nekik. Épp ezért utáltam falun élni, pedig nagyon szerettem, még mindig ott lehetnék és gyógyítanék, ha az emberek nem lennének ilyen hálátlanok. Meg fukarok. Pénz nélkül ki tud élni? Mindegy, nem panaszkodom, már rég nem érdekel. Mindenhol jó nekem. Mindig is a mi családunk gyógyított a faluban, csak már elfelejtették az emberek. Orvos nem is volt soha, ha az kellett már, akkor kijött a mentő vagy bevitte valaki kocsival a beteget a városba.

Bezzeg az orvosnak, annak tolják a pénzt, attól nem sajnálják, csak azért, mert az városi! Azt hiszik a hülyék, hogy csak mert ott él, biztos jobb meg okosabb meg minden.

Azt hittem, hogy majd egyszer én is gyógyító leszek, de másképp alakult az életem. Ebben már nem hisz senki, folyton csak az orvosokhoz rohangálnak, meg a csodákért vannak oda. Ez a kettő. Gyógyszer és varázslat. Csak a fehér vagy színes kis pirulák meg bűvészmutatványok, ez kell nekik, nem gyógyulás. Csiribí, csiribá, csiribá, csiribú. Ebben hisznek. Van bűvészbolt meg trafik is, megveheted a jóskártyákat, mindegyikre rá van írva, melyik mit jelent, és jár hozzá használati utasítás is. Tök egyszerű és imádják és elhiszik. És megveszik az emberek.

Húsz éves vagyok, sikeres, városi lány. Épp elég ok, hogy utáljanak a faluban. Utálnak is, biztos. Tudom, érzem, nem baj, én is utálom őket! Amikor visszamegyek, összesúgnak a hátam mögött, na, megjött a bolond nő a városból, egy бүдös kurva, abból van ennyi pénze. Susmusolnak, duruzsolnak, gúny van a hangjukban meg irigység. Lebolondoznak vagy lekurváznak. Ha nem tudják, hogy ki vagy, nem értenek, nem ismernek, akkor ezt csinálják. Ha tudnák, ki vagyok, tisztelnének, hízelelnének, még a kezemet is megcsókolnák. Igen, még azt is.

Nincs itt már senkim, nem ide tartozom. Pedig visszajönnék, itt maradnék, itt maradtam volna. Most már mindegy, másképp alakult az életem. A ház üres, nem megy a közelébe senki. Se anyám, se barátom. Majd egyszer visszajön. Vissza kell térnie. A falu szélén van a buszmegálló. Tíz óra tízkor érek ide minden szombaton délelőtt. Kimegyek a házhoz, üzenetet írok a hóba vagy a homokba, mint régen, nem érdekel, hogy hülyeség. „Szia, itt voltam, szombaton megint jövök!” Este nyolc óra nyolckor, az utolsó busszal visszamegyek a városba. Nem alszom itt. Mi nek maradjak? Itt mindenki öreg vagy beteg, nincs társaságom, nincs senkim, csak anyám volt meg a Pánsípos Ember.

Eileithüia vagyok, városban élek, a Duna parton. Enyém a legmagasabb ház. A felső szinten lakom, én vagyok itt legközelebb a Naphoz. Így alakult az életem. Hajnalban ébredek. Minden reggel fél négykor, pontosan ugyanúgy, mint régen, semmi sem változott, annyi csak, hogy egyedül. Nem kell ébresztő, magamtól kelek, beállítom az agyamat és úgy, az agyam ébreszt. Nem szállok ki azonnal az ágyból, először meditálok, ahogy anyámtól tanultam régen. Elképzelem, hogy ott vagyok, ahol a legjobban szeretnék lenni, mondjuk a faluban vagy egy folyó partján vagy egy erdőben vagy egy nagyon magas hegy csúcsán, a világ tetején, a Naphoz közel. Vagy bárhol. Ha nincs elképzelésem arról, hogy hol szeretnék lenni, egy üres imát mormolok. Anyám szerint, ha elég sokszor ismételsz egy imát, megtelik a kívánságoddal, így kell megtölteni étellel az üres könyörgéseket. A legnagyobb vágyam, hogy minden a helyére kerüljön.

Az igazi nevem Anna, de azt nem szeretem, túl normális, senkit sem érdekel, csak a faluban hívnak így. Itt inkább a másik nevemet használom. Azért ezt, mert anyám mondta, hogy egy görög istennőt is így hívnak, akinek az a feladata, hogy kivezesse az eltévedt gyerekeket a sötétségből a fényre. Egy istennő jobb, mint egy Anna. Sokkal többet ér. Ez különleges, szép és varázslatos, az emberek az ilyet szeretik, engem is szeretnek, nem tudják kimondani a nevem, nem tudják megjegyezni sem. Megfoghatatlan vagyok, kimondhatatlan vagyok, különleges vagyok. Minden pénzt megérek. Ha én kellek nekik, felhívnak, és azt mondják: „a fura nevű nő kell nekem”.

Én vagyok a fura nevű nő, a legkeresettebb jósnő az országban. És ezt a nevemnek köszönhetem, meg a szerencsémnek meg az elmúlt négy évemnek. Köszönöm!

Enyém ez a ház is, én építtetem, minden oldaláról visszatükröződik a nap, fémből és üvegből van, éjjel-nappal tündököl. Itt élek, itt dolgozom, itt kelek, itt fekszem. Én vagyok a leggazdagabb jósnő ebben az országban. Reggel, ébredés után nem kelek ki azonnal az ágyból, hanem újra és újra ismétlem a kedvenc imámat. Jön a Nap és megy a Nap és visszatér. Jön a Hold és megy a Hold és visszatér. Jön az ember és megy az ember és térjen vissza.

KÖTTER TAMÁS

---

## *God is a DJ*

“I don't need to fight.  
To prove I'm right.”  
(*The Who, Baba o'riley*)

A sötétség ideje már lejárt, de a nappal még váratott magára, szürke, homályos, vibráló fény töltötte be a piramis körüli teret – pirkadt. A mozgásérzékelők működésbe hozták a folyosó fehér márványpadlójába süllyesztett apró lámpákat, sárga fényvel átszőtt szőnyeget terítve a Fényhozó lába elé. Belépett a homályba burkolózó csarnokba. Még néhány perc, és a piramis falába vágott résen át a felkelő nap megvilágítja az oltárt, ezzel új nap kezdődik a Fény hívei számára, új remény az ősatyák eljövételére. Mindent átjárt a várokozás keltette feszültség.

Kényelmesen elhelyezkedett dísztelen, egyetlen kőtömbből faragott trónusán. Szemben, az oltár két oldalán már felsorakoztak a nővérek; tekintete hosszasan megpihent barna, elmosódó kontúrjaikon. Már évek óta alig-alig hagyta el ezt az állandó félhomályba borult építményt; a látása évről évre romlott, de nem volt hajlandó szemüveget hordani. A lassan oszló homályban hunyorogva találgatta, hány új nővér érkezhettek a táborba. A Fény vallása a híveit – attól függően, hogy milyen szinten álltak a tanok elsajátításában – meghívottakra és beavatottakra, míg nemük szerint nővérekre és fivérekre osztotta. A meghívottak még csak ismerkedtek a Fény Egyházának tanaival, alapkursusokon sajátítottak el őket. A tanok szerint az emberiség egy magasabb intelligenciájú, a Nibiru bolygón élő földönkívüli civilizációtól származik; a faj tagjai az emberiség hajnalán, az ősatyák megtermékenyítése révén, önmagukat reprodukálták a Földön. A beavatottak, „a magasabb tudás birtokosai”, nemcsak a Szent Iratok tanulmányozásában merültek el, de szakadatlan készenlétben várták az ősatyák eljövételét, hogy velük együtt visszatérjenek a Nibirura, és attól kezdve halhatatlan fényalakban, örök boldogságban, egy magasabb szellemi szinten éljenek a bolygót beborító gázfelhőben.

Ahogy ott ült, s mint előtte már annyi reggelen, most is a napfelkeltére várt, maga sem tudta megmagyarázni, miért vagy hogyan, de hirtelen gyengeség fogta